

Juhász Zsuzsanna

Ima Józsefnek

Bocsáss meg, Józsefem, bocsáss meg, de siettem. Siettem vissza hozzád, vittem el a szennyest, a szennyesedet. A vizes lepedődet, párnádat, paplanodat, ruháidat. És ne bocsáss meg, mert lassan jöttem mégis, teneked lassan, és lassan magamnak is, mert fáztál, szívem. Láttam én, hogy vacogsz, vacogsz a műbőr ágyad hidegétől, a száradó vizelet hidegétől, és főleg a szégyentől.

Hogy már megint, megint nem sikerült szárazon hagyni az ágyadat. Hogy már megint átvizeltél mindenem, át a dupla pelenkán, át és fel és le, de én. Azért én is ott hagytalak, és mentem, és késő volt a jövéssem, mert nekem tréfám nem maradt, neked meg nevetésed nem maradt ehhez a vízözönhöz. Pedig hát gejzírnek hívtalak máskor, én szökőkutamnak, szökő vizemnek, amit elkapnom sose sikerül. És kérdeztem mindig, hová, Józsefem és mikor? Kell-e már indulnunk, és ha igen, hová? Te a járókeretteddel és én a tudásommal itt, ami nem kell senkinek. Ezzel a senkinek se keléssel, ezzel a közös, szép megfeneklettséggel. Ebből ugyan hová és mikor, Józsefem? És te mosolyogtál rejtelmesen, mint aki tudja, mint aki mindent tud, és azt mondtad, nem tudom.

De ma reggel én otthagytalak, és te feküdtél és fáztál és én elárultalak, mert hagytam, hagytam, hogy feküdj a húgy szégyenletes keresztjére feszítve, és nem tréfáloztam, és bocsánatot kértem tőled, és magáztalak természetesen. És kérdeztem mégis, hol van a mi Jézusunk, akivel indulni kellene. Mert engem odaát egy asszony akasztott meg, egy beteg, akinek teste is, lelke is maga lehet a pokol. Mert reggelre kihalászta a pelenkájából a székletrögöket és széthajigálta, szerte a szobában, és ragadt és bűzlött, de porlott is a lepedőjén. És enyém volt minden rög és minden morzsácska, és nekem kellett eltakarítanom. És inkább kövel hajigált volna meg engem az az asszony, mert bűzlöttem én is utána, mert a ruhámra is jutott, és én magam álltam aztán félre, hogy ne kelljen másnak félreállni énmiattam.

De előbb még, Józsefem, kértem, hogy ne haragudj, amiért kértem. És mondtam, hogy asszony foglalt le idáig, egy beteg asszony, aki szétdobálta, rögönként szerte, amit maga alatt talált. Mire te csendben, boldogan megjegyezted, hogy úgy látszik, vannak rosszabbak is tenálad. És hiába mondtam, hogy a vizelet az van, a széklet az van, nem rosszság az, te mosolyogtál megittasulva, mint aki oda ért el, ahova mindig is tartott.

De ha maga ezt mondja, József, akkor maga a Jézus is. (És akkor nem megyünk sehova, maradtunk időtlenül. De ezt nem mondtam, és azt se, hogy mondtam az asszonynak, ne hívogassa máskor éjszaka az aput, mert apu nincs, én vagyok. Apu meghalt egy éve, de hiába mondják neki, újra és újra elfelejti. Hát gonosz voltam, igazat mondtam, hogy apu nincs. De nem hitt nekem úgyse, hisz' azt se hitte, hogy ő volt, aki a szart szétdobálta a szobában.)

Így hát gonosz voltam, József, és mégse voltam gonosz, az asszony igaz ember volt, igazi lelki szegény, boldogságos elme.

Teve, aki átment a tű fokán és ott van.

Míg a mi székhelyünk, úgy látom, itt lesz még egy darabig, öreg Józsefem, Jézusocskám.